

ἤλευθερώθησαν.» Πρῶτος βασιλεὺς αὐτῶν ἐστάθη ὁ Διόκιος. Ἐγγονος τούτου ὁ Κυαζάρης ἐκυρίευσεν καὶ ἐπόρθησεν τὴν Νινευή. Κύρος ὁ μέγας ἤνωσεν τὰς βασιλείας τῶν Μήδων καὶ τῶν Περσῶν 600 περίπου ἔτη π. Χ.

Ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη τοὺς Μήδους ὡς ὄργανα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν σκοπῶν του ἐναντίον τῆς Βαβυλῶνος. Ἰδὲ Ἡσα. ιγ'. 17, 18, κά. 2, 3.

ΠΕΡΣΙΑ.

Ἡ Περσία συνίστατο κυρίως ἀπὸ τρεῖς ἐπαρχίας, τὴν λεγομένην Περσίδα, τὴν Σουσιανήν, καὶ τὴν Ἐλυμαίδα ἧτοι Ἐλάμ. Κατὰ δὲ τὴν ἔνδοξον ἐποχὴν τῆς Περσικῆς Αὐτοκρατορίας περιελάμβανε προσέτι τὴν Ἀσσυρίαν, τὴν Μηδίαν, τὴν Μεσοποταμίαν, τὴν Βαβυλωνίαν, τὴν Ἀρμενίαν, τὴν Συρίαν, καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν πρὸς δυσμὰς, καὶ πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ὑρκανίαν, τὴν Ἀρίαν, τὴν Καρμανίαν, τὴν Γεδροσίαν, τὴν Βακτριαν, τὴν Παρθίαν, καὶ πλῆθος ἐπαρχιῶν ὀλιγώτερον σημαντικῶν.

Ἡ Περσίς συνῴρευσε πρὸς μὲν βορρᾶν μὲ τὴν Μηδίαν, πρὸς δὲ ἀνατολὰς μὲ τὴν Καρμανίαν, πρὸς δὲ νότον μὲ τὸν Περσικὸν Κόλπον, καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Ἐλυμαίδα καὶ τὴν Σουσιανήν. Ἡ δὲ Σουσιανὴ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ Κόλπου μεταξὺ τῆς Περσίδος καὶ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ, κυριώτερον πόλιν ἔχουσα τὰ Σοῦσα, ἐξ ὧν καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τῆς ἡ ἐπαρχία αὐτῆ.

Ἐνταῦθα εἶχεν ὁ Ἀσσοῦης (Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ) τὴν καθέδραν τῆς ἐκτεταμένης του βασιλείας. Ἐσθ. α. 3, κτλ.

Ἡ Ἐλάμ, ἧτοι Ἐλυμαίς, ἔκειτο πρὸς βορρᾶν τῆς Σουσιανῆς. Τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἔλαβε διάφορον ἔκτασιν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς, ἀναφερόμενον εἰς Γέν. ιδ'. 1, ὡς βασιλεῖον τοῦ Χοδολλογομόρ (πιθανῶς μικρὸν παράβαλλε τὰ ἄλλα βασιλεία, πρὸς ἃ ὁ Χοδολλογομόρ συνεκράτησε πόλεμον, αὐτόθι) ἔπειτα ἐφηρμόσθη εἰς ὅλην τὴν Περσίαν, (Ἡσα. ια'. 11, Ἱερ. κέ. 25, κτλ.) ἔπειτα δὲ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἐλυμαίδος, περικλείουσαν ὅμως τὰ Σοῦσα, Δαν. ή. 2.

Περὶ ἱστορίας τῆς Περσίας ὀλίγον ἀναφέρεται εἰς τὰς Γραφάς. Ἐως εἰς τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Κύρου ἐστάθη τῶντι ἀσήμαντος. Ἐκεῖνος, ὡς εἶπαμεν, ἤνωσεν τοὺς Μήδους καὶ τοὺς Πέρσας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, καὶ οὕτως ἔβαλε τὰ θεμέλια τῆς Μηδο-περσικῆς βασιλείας, ἧτις διήρκεσε διακόσια ἔτη ἕως τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Κύρος (εἰς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας του 606 π. Χ.) ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τοὺς Ἰουδαίους νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν γῆν των, καὶ νὰ ἀνοικοδομήσωσιν τὸν ναὸν τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐσθρ. α. 1.

Ὁ Ἀρταξέρξης (ὁ Ψευδο-Σμέρδης) ἀπηγόρευσε τὸ ἔργον τοῦτο, (522 π. Χ.) Ἐσθρ. δ'. 21.

Ἐτελειοποιήθη ὅμως (516 π. Χ.) ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δαρείου (τοῦ Ὑστάτου), Ἐσθρ. στ'. 1-15.

Ὁ ἀναφερόμενος εἰς Νεσμ. β'. 1. Ἀρταξέρξης εἶναι πιθανῶς ὁ ἴδιος, ὅστις ἐνυμφεῦθη τὴν Ἐσθῆρ, ὁ καὶ εἰς τὴν ἐξῶ ἱστορίαν Μακρόχειρ ἐπονομαζόμενος.

Ἐλαμῖται ἀναφέρονται εἰς Πρ. β'. 9, μεταξὺ τῶν ξένων τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς· ὁμοίως καὶ Πάρθοι, ἀπὸ τὴν Παρθίαν, ἐπαρχίαν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κασπίας Θαλάσσης. Καὶ ἡ Ἐλυμαίς ὅμως καὶ ἡ Παρθία ἦσαν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπαρχίαι τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

ΙΝΔΙΑ.

Ἡ Ἰνδία ἀναφέρεται δις μόνον εἰς τὰς Γραφάς, δηλ. εἰς Ἐσθ. α. 1, καὶ ή. 9, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη ὡς ἀνατολικὸν ὄριον τῆς ἐκτεταμένης βασιλείας τοῦ Ἀσσοῦρου (Ἀρταξέρξου).

Φαίνεται ὅμως πιθανὸν ὅτι τὰ πλοῖα τοῦ Σολομῶντος ἐταξείδευον εἰς τὴν Ἰνδίαν, καὶ ἀπὸ τὰ προϊόντα τὰ ὅποια ἔφεραν, καὶ ἀπὸ τὸ διάστημα τῶν τριῶν χρόνων τὸ ἀπαιτούμενον δι' ἕκαστον ταξείδιον.

Ἡ. Ρ**.

ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ.

ΚΡΟΥΕΙ τὸ σήμαντρον τοῦ ἐσπερινοῦ, καὶ πανταχόθεν εὐσεβεῖς χωρικαὶ συβρέουσι εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ὁ ἥλιος, κεκρυμμένος ἤδη εἰς χρυσοπόρφυρα νέφη, σπεύδει νὰ καληνυκτίσῃ τὸν κόσμον· ἡ πομπὴν, ἐξάγων ἀπὸ τὴν μάνδραν τὰ βελάζοντα πρόβατα, ὀδηγεῖ αὐτὰ εἰς τοὺς χλοερῶς λόφους· ὁ θειαστής, κεκοπιτικῶς, προχωρεῖ μὲ βραδύ βῆμα εἰς τὸν οἶκόν του· μένει δ' ὁ κόσμος εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς ἔμέ.

Ἡδὴ σκιάζεται καὶ γίνεται ἄφαντος ἀπ' ἔμπροσθέν μου ἡ πεποικιλμένη θέα . . . Ὑπὸ τὰς μελαγχολικὰς ταύτας κυπαρίσσους, ὑπὸ τὰς θρηνοῦσας ἰτέας, ὅπου πολλαχοῦ φαίνονται ἀνασηκωμένα χρώματα, κοιμῶνται ἀταράχως οἱ ἀγροικοὶ προπάτορες τοῦ χωρίου, πλαγιασμένοι διὰ παντός καθεὶς εἰς τὸ στενὸν αὐτοῦ κελλίον.

Πολλοὺς μεγίστους, καθαρωτάτους μαργαρίτας περιέχουσι τὰ σκοτεινὰ, ἀκαταμέτρητα τοῦ ὠκεανοῦ σπήλαια--ἀνθὴ πάμπολλα γεννῶνται, θάλλουσι, καὶ παρακμάζουσιν ἀόρατα, διασκορπιζόμενα τὴν εὐωδίαν των εἰς τὸν ἔρμον ἀέρα.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙῒ.

ΟΤΑΝ θεωρῶ τοὺς τάφους τῶν μεγιστάνων, θνήσκει ἐντὸς μου πᾶν αἶσθημα φθόνου· ὅταν δὲ ἀναγινώσκω τὰ τῶν ὠραίων ἐπιτάφια, ἐξέρχεται πᾶς ἄτακτος ἐπιθυμία· ὅταν εἰς ἐπιτυμβιδίους τάφους εὐρίσκω τὴν λύπην τὸν γεννητόρων, ἡ καρδία μου ἀνυλύεται ὑπὸ συμπαθείας· ὅταν δὲ βλέπω τοὺς τάφους καὶ αὐτῶν τῶν γεννητόρων, στοχάζομαι τὴν ματαιότητα τοῦ λυπεῖσθαι δι' ὅσους πρέπει ταχέως ν' ἀκολουθήσωμεν. Ὅταν βλέπω βασιλεῖς κειμένους πλησίον τῶν καθαιρεσάντων αὐτοὺς,--ὅταν θεωρῶ ἀντιζήλους σοφοὺς πλαγιασμένους παρ' ἀλλήλους, ἢ τοὺς ἀγίους θεολόγους οἵτινες διήρκεσαν τὸν κόσμον δι' ἀμφισβητήσεων καὶ λογομαχιῶν, σκέπτομαι μετὰ λύπης καὶ ἐκπλήξεως περὶ τῶν μικροπρεπῶν συναγωνισμῶν, διχονοιῶν καὶ φιλονεικιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὅταν ἀναγινώσκω τὰς ἐπὶ τῶν μνημάτων διαφόρους χρονολογίας, τινῶν χθὲς ἀποθανόντων, καὶ τινῶν πρὸ ἐξακοσίων ἐτῶν, ἀναλογίζομαι τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν ἅπαντες θέλομεν εἶσθαι σύγχρονοι, καὶ ἐμφανισθῆ συνάμα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΟΥΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

Η ΑΛΗΘΗΣ εὐδαιμονία ἀποστρέφεται τὴν πομπὴν καὶ τὸν ὄρυδον· ἀγαπᾷ τὴν σκιάν καὶ τὴν μοναξίαν, καὶ φυσικὰ συγνάζει εἰς δάση καὶ εἰς πηγὰς, εἰς ἀγρούς καὶ εἰς λιμῶνας· βέβη δὲ πρῶτον μὲν ἀπὸ καθαρὰς συνειδήσεως καὶ ἀπὸ καλλιεργημένου καὶ γαληνίου πνεύματος· δευτέρον δὲ, ἀπὸ τῆς σχέσεως καὶ τῆς συναναστροφῆς ὀλίγων ἐκλεκτῶν φίλων. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἡ ψευδὴς εὐδαιμονία χαίρει περιστρεφομένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλῆθους, καὶ ἐφελκύουσα εἰς ἑαυτὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου. Περιέρχεται ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον, συγνάζει εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ τὰς ἀγοράς, λαλεῖ πάντοτε χωρὶς νὰ συλλογίζηται ποτὲ, καὶ δὲν ἔχει ὑπαρξὴν ὅταν ἦναι μόνη.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,

Ἡ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.